

Hvordan Amerika sprængte Nord Stream-rørledningen

New York Times kaldte det et "mysterium", men USA udførte en søoperation, der blev holdt hemmelig - indtil nu

Af [Seymour Hersh](#)

Oversættelse: GOOGLE

Den amerikanske flådes dykker- og bjærgningscenter kan findes på et sted, der er lige så dunkelt som dets navn - nede i det, der engang var en landevej i det landlege Panama City, en nu blomstrende ferieby i den sydvestlige del af Florida, 70 miles syd for Alabama grænse. Centrets kompleks er lige så ubestemmelig som dets placering - en trist betonstruktur fra Anden Verdenskrig, der har udseendet af en erhvervsgymnasium på den vestlige side af Chicago. Et møntvaskeri og en danseskole ligger på tværs af det, der nu er en firesporet vej.

Centret har trænet højtuddannede dybvandsdykkere i årtier, som, når de er blevet tildelt amerikanske militærenheder verden over, er i stand til teknisk dykning for at gøre det gode - ved hjælp af C4 - at bruge sprængstoffer til at rydde havne og strande for affald og ueksploderet ammunition - samt de dårlige, som at sprænge udenlandske olieplatforme i luften, tilsmudsning af indsugningsventiler til undersøiske kraftværker, og ødelægge sluser på vigtige skibskanaler. Panama City-centret, som kan prale af den næststørste indendørs pool i Amerika, var det perfekte sted at rekruttere de bedste og mest fåmælte dimittender fra dykkerskolen, som med succes gjorde sidste sommer, hvad de havde fået tilladelse til at gøre 260 fod under overfladen af Østersøen.

I juni sidste år plantede flådens dykkere, der opererede under dække af en meget omtalt midsommer NATO-øvelse kendt som BALTOPS 22, fjernudløste sprængstoffer, der tre måneder senere ødelagde tre af de fire Nord Stream-rørledninger, ifølge en kilde med direkte kendskab til driftsplanlægningen.

To af rørledningerne, som tilsammen var kendt som Nord Stream 1, havde forsynet Tyskland og store dele af Vesteuropa med billig russisk naturgas i mere end et årti. Et andet par rørledninger, kaldet Nord Stream 2, var blevet bygget, men var endnu ikke operationelt. Nu, med russiske tropper, der samler sig ved den ukrainske grænse, og den blodigste krig i Europa siden 1945 truende, så præsident Joseph Biden rørledningerne som et redskab for Vladimir Putin til at bruge naturgassen til sine politiske og territoriale ambitioner.

Adspurgt om en kommentar sagde Adrienne Watson, en talsmand for Det Hvide Hus, i en e-mail: "Dette er falsk og komplet fiktion." Tammy Thorp, en talsmand for Central Intelligence Agency, skrev på samme måde: "Denne påstand er fuldstændig falsk."

Bidens beslutning om at sabotere rørledningerne kom efter mere end ni måneders yderst hemmelig debat frem og tilbage i Washingtons nationale sikkerhedssamfund om, hvordan man bedst opnår dette mål. I det meste af den tid var spørgsmålet ikke, om man skulle udføre missionen, men hvordan man fik det gjort uden nogen åbenlys anelse om, hvem der var ansvarlig.

Der var en afgørende bureaukratisk grund til at stole på kandidaterne fra centerets hardcore dykkerskole i Panama City. Dykkerne var kun flådens og ikke medlemmer af **America's Special Operations Command**, hvis hemmelige operationer skal rapporteres til Kongressen og på forhånd orienteres til Senatets og Husets ledelse - den såkaldte Gang of Eight. Biden-administrationen gjorde alt for at undgå lækager, da planlægningen fandt sted sent i 2021 og ind i de første måneder af 2022.

Præsident Biden og hans udenrigspolitiske team - nationale sikkerhedsrådgiver Jake Sullivan, udenrigsminister Tony Blinken og Victoria Nuland, understatssekretær for politik - havde været højrøstede og konsekvente i deres fjendtlighed over for de to rørledninger, som løb side om side, 750 miles under Østersøen fra to forskellige havne i det nordøstlige Rusland nær den estiske grænse, der passerer tæt på den danske ø Bornholm, inden de ender i det nordlige Tyskland.

Den direkte rute, som omgik behovet for at transitere Ukraine, havde været en velsignelse for den tyske økonomi, som nød en overflod af billig russisk naturgas - nok til at drive sine fabrikker og opvarme sine hjem, samtidig med at tyske distributører kunne sælge overskydende gas, kl. et overskud i hele Vesteuropa. Handling, der kunne spores til administrationen, ville krænke USA's løfter om at minimere direkte konflikt med Rusland. Hemmeligholdelse var afgørende.

Fra sine tidligste dage blev Nord Stream 1 af Washington og dets anti-russiske NATO-partnere set som en trussel mod vestlig dominans. Holdingselskabet bag, Nord Stream AG, blev indlemmet i Schweiz i 2005 i partnerskab med Gazprom, et børsnoteret russisk selskab, der producerer enorme overskud til aktionærer, som er domineret af oligarker, der vides at være i lommen på Putin. Gazprom kontrollerede 51 procent af selskabet, hvor fire europæiske energiselskaber – et i Frankrig, et i Holland og to i Tyskland – delte de resterende 49 procent af lagrene og havde ret til at kontrollere downstream-salget af den billige naturgas til lokale distributører i Tyskland og Vesteuropa. Gazproms overskud blev delt med den russiske regering, og statens gas- og olieindtægter blev i nogle år anslået til at beløbe sig til så meget som 45 procent af Ruslands årlige budget.

Amerikas politiske frygt var reel: Putin ville nu have en ekstra og tiltrængt stor indtægtskilde, og Tyskland og resten af Vesteuropa ville blive afhængige af lavpris naturgas leveret af Rusland – samtidig med at den europæiske afhængighed af Amerika mindskedes. Faktisk er det præcis, hvad der skete. Mange tyskere så Nord Stream 1 som en del af udfrielsen af tidligere kansler Willy Brandts berømte Østpolitik-teori, som ville gøre det muligt for Tyskland efter krigen at rehabilitere sig selv og andre europæiske nationer, der blev ødelagt i Anden Verdenskrig, ved blandt andet at bruge billig russisk gas til at føde en velstående vesteuropæisk markeds- og handelsøkonomi.

Nord Stream 1 var farlig nok, efter NATO og Washingtons opfattelse, men Nord Stream 2, hvis konstruktion stod færdig i september 2021, ville, hvis den blev godkendt af tyske regulatorer, fordoble mængden af billig gas, der ville være tilgængelig for Tyskland og Vesteuropa. Den anden rørledning ville også levere gas nok til mere end 50 procent af Tysklands årlige forbrug. Spændingerne eskalerede konstant mellem Rusland og NATO, støttet af Biden-administrationens aggressive udenrigspolitik.

Modstanden mod Nord Stream 2 blussede op på tærsklen til Biden-indvielsen i januar 2021, da Senatets Republikanere, ledet af Ted Cruz fra Texas, gentagne gange rejste den politiske trussel om billig russisk naturgas under bekræftelseshøringen af Blinken som udenrigsminister. På det tidspunkt havde et samlet senat med succes vedtaget en lov, der, som Cruz fortalte Blinken, "stoppede [rørledningen] i sine spor." Der ville være et enormt politisk og økonomisk pres fra den tyske regering, dengang ledet af Angela Merkel, for at få den anden pipeline online.

Ville Biden stå op imod tyskerne? Blinken sagde ja, men tilføjede, at han ikke havde diskuteret detaljerne med den kommende præsidents synspunkter. "Jeg kender hans stærke overbevisning om, at Nord Stream 2 er en dårlig idé,," sagde han. "Jeg ved, at han ville have os til at bruge de overbevisende værktøjer vi har, for at overbevise vores venner og partnere, inklusive Tyskland, om ikke at gå videre med det."

Et par måneder senere, da konstruktionen af den anden rørledning nærmede sig færdiggørelsen, ændrede Biden holdning. I maj gav administrationen, i en forbløffende vending, afkald på sanktioner mod

Nord Stream AG, hvor embedsmænd fra udenrigsministeriet indrømmede, at forsøget på at stoppe rørledningen gennem sanktioner og diplomati "altid havde været et langskud." Bag kulisserne opfordrede administrationens embedsmænd efter sigende den ukrainske præsident Volodymyr Zelensky, som på det tidspunkt stod over for en trussel om russisk invasion, til ikke at kritisere tiltaget.

Der var umiddelbare konsekvenser. Senatets republikanere, ledet af Cruz, annoncerede en øjeblikkelig blokade af alle Bidens udenrigspolitiske nominerede, og forsinkede vedtagelsen af den årlige forsvarslov i flere måneder, dybt ind i efteråret. *Politico* skildrede senere Bidens vending på den anden russiske pipeline som "den ene beslutning, velsagtens mere end den kaotiske militære tilbagetrækning fra Afghanistan, der har sat Bidens dagsorden i fare."

Administrationen buldrede, på trods af at de fik udsættelse for krisen i midten af november, da Tysklands energimyndigheder suspendede godkendelsen af den anden Nord Streamrørledning.

Naturgaspriserne steg med 8 % inden for få dage, midt i voksende frygt i Tyskland og Europa for, at rørledningens suspension og den voksende mulighed for en krig mellem Rusland og Ukraine ville føre til en meget uønsket kold vinter. Det var ikke klart for Washington, hvor Olaf Scholz, Tysklands nyudnævnte kansler, stod. Måneder tidligere, efter Afghanistans fald, havde Scholtz offentligt tilsluttet sig den franske præsident Emmanuel Macrons opfordring til en mere autonom europæisk udenrigspolitik i en tale i Prag – hvilket klart antydede mindre afhængighed af Washington og dets handlinger.

Under alt dette havde russiske tropper støt og ildevarslende bygget sig op på grænserne til Ukraine, og i slutningen af december var mere end 100.000 soldater i stand til at slå til fra Hviderusland og Krim. Alarmen voksede i Washington, inklusive en vurdering fra Blinken om, at disse tropper kunne blive "fordoblet på kort tid."

Administrationens opmærksomhed var igen rettet mod Nord Stream. Så længe Europa forblev afhængig af rørledningerne til billig naturgas, var Washington bange for, at lande som Tyskland ville være tilbageholdende med at forsyne Ukraine med de penge og våben, det havde brug for til at besejre Rusland.

Det var i dette uafklarede øjeblik, at Biden bemyndigede Jake Sullivan til at samle en tværfaglig gruppe for at komme med en plan.

Alle muligheder skulle på bordet. Men kun én dukkede op.

PLANLÆGNING

I december 2021, to måneder før de første russiske kampvogne rullede ind i Ukraine, indkaldte Jake Sullivan til et møde i et nyoprettet taskforce – mænd og kvinder fra Joint Chiefs of Staff, CIA og stats- og finansministeriet – bad om anbefalinger for, hvordan man reagerer på Putins forestående invasion.

Det ville være det første af en række tophemmelige møder i et sikkert lokale på øverste etage af den gamle kontorbygning, der støder op til Det Hvide Hus, som også var hjemsted for præsidentens udenrigsefterretningsrådgivning (PFIAB). Der var den sædvanlige frem og tilbage snak, der til sidst førte til et afgørende foreløbigt spørgsmål: Ville den anbefaling, som gruppen fremsendte til præsidenten, være reversibel - såsom endnu et lag af sanktioner og valutarestriktioner - eller irreversible - det vil sige kinetiske handlinger, som ikke kunne fortrydes?

Det, der blev klart for deltagerne, ifølge kilden med direkte kendskab til processen, er, at Sullivan havde til hensigt, at gruppen skulle komme med en plan for ødelæggelsen af de to Nord Stream-rørledninger - og at han levede op til ønskerne fra Formanden.

SPILLERE Venstre mod højre: Victoria Nuland, Anthony Blinken og Jake Sullivan.

I løbet af de næste flere møder diskuterede deltagerne muligheder for et angreb. Flåden foreslog at bruge en nyligt bestilt ubåd til at angribe rørledningen direkte. Luftvåbnet diskuterede nedkastning af bomber med forsinkede lunter, der kunne tændes på afstand. CIA hævdede, at uanset hvad der blev gjort, skulle det være skjult. Alle involverede forstod indsatsen. "Dette er ikke en børneting," sagde kilden. Hvis angrebet kunne spores til USA, "er det en krigshandling."

På det tidspunkt blev CIA ledet af William Burns, en tidligere ambassadør i Rusland med mild opførsel, der havde fungeret som viceudenrigsminister i Obama-administrationen. Burns godkendte hurtigt et agenturs arbejdsgruppe, hvis ad hoc-medlemmer omfattede - ved et tilfælde - en person, der var bekendt med kapaciteten hos flådens dybhavsdykkere i Panama City. I løbet af de næste par uger begyndte medlemmer af CIA's arbejdsgruppe at udarbejde en plan for en hemmelig operation, der ville bruge dybhavsdykkere til at udløse en eksplosion langs rørledningen.

Sådan noget var blevet gjort før. I 1971 erfarede den amerikanske efterretningstjeneste fra stadig ukendte kilder, at to vigtige enheder af den russiske flåde kommunikerede via et undersøisk kabel begravet i Okhotskhavet på Ruslands fjernøstkyst. Kablet forbandt en regional flådekommando til fastlandets hovedkvarter i Vladivostok.

Et håndplukket hold af agenter fra Central Intelligence Agency og National Security Agency blev samlet et sted i Washington-området, i dyb hemmelighed, for at udarbejdede en plan ved hjælp af flådedykkere,

modificerede ubåde og et dybt ubådsredningsfartøj, som det lykkedes, efter meget møje og besvær, at lokalisere det russiske kabel. Dykkerne plantede et sofistikeret lytteapparat på kablet, der med succes opsnappede den russiske trafik og optog det på et båndoptagelsessystem.

NSA erfarede, at højtstående russiske flådeofficerer, overbevist om sikkerheden af deres kommunikationsforbindelse, chattede væk med deres jævnaldrende uden kryptering. Optageapparatet og dets bånd skulle udskiftes månedligt, og projektet fortsatte lystigt i et årti, indtil det blev kompromitteret af en 44-årig civil NSA-tekniker ved navn Ronald Pelton, som taler flydende russisk. Pelton blev forrådt af en russisk afhopper i 1985 og idømt fængsel. Han fik kun 5.000 dollars af russerne for sine afsløringer om operationen, sammen med 35.000 dollars for andre russiske operationelle data, han leverede, som aldrig blev offentliggjort.

Undervandssuccessen med kodenavnet Ivy Bells, var innovativ og risikabel og producerede uvurderlig efterretning om den russiske flådes intentioner og planlægning.

Alligevel var den tværfaglige gruppe i begyndelsen skeptisk over for CIA's entusiasme for et skjult dybhavsangreb. Der var for mange ubesvarede spørgsmål. Østersøens farvande var stærkt patruljeret af den russiske flåde, og der var ingen olieplatforme, der kunne bruges som dækning for en dykkeroperation. Skulle dykkerne tage til Estland, lige over grænsen fra Ruslands naturgas-lastepladser, for at træne til missionen? "Det ville være et **ged-fuck**," fik agenturet at vide.

Under hele "alt dette skema", sagde kilden, "sagde nogle arbejdende fyre i CIA og udenrigsministeriet: 'Gør det ikke. Det er dumt og vil være et politisk mareridt, hvis det kommer ud.'"

Ikke desto mindre rapporterede CIA-arbejdsgruppen i begyndelsen af 2022 til Sullivans tværororganisatoriske gruppe: "Vi har en plan for at sprænge rørledningerne i luften."

Det, der fulgte, var forbløffende. Den 7. februar, mindre end tre uger før den tilsyneladende uundgåelige russiske invasion af Ukraine, mødtes Biden på sit kontor i Det Hvide Hus med den tyske kansler Olaf Scholz, som efter lidt vaklen nu var fast på det amerikanske hold. Ved den efterfølgende pressebriefing sagde Biden trodsigt: "Hvis Rusland invaderer. . . vil der ikke længere være en Nord Stream 2. Vi vil bringe en ende på det."

Tyve dage tidligere havde undersekretær Nuland i det væsentlige leveret den samme besked ved en briefing fra udenrigsministeriet, med ringe pressedækning. "Jeg vil gerne pointere meget tydelig over for dig i dag," sagde hun som svar på et spørgsmål. "Hvis Rusland invaderer Ukraine, vil Nord Stream 2 på en eller anden måde ikke bevæge sig fremad."

Flere af dem, der var involveret i planlægningen af rørledningsmissionen, var chokerede over, hvad de så som indirekte referencer til angrebet.

"Det var som at sætte en atombombe på jorden i Tokyo og fortælle japanerne, at vi vil detonere den," sagde kilden. "Planen var, at mulighederne skulle udføres efter invasion og ikke annonceres offentligt. Biden forstod det simpelthen ikke eller ignorerede det."

Bidens og Nulands indiskretion, hvis det var, hvad det var, kunne have frustreret nogle af planlæggerne. Men det skabte også en mulighed. Ifølge kilden fastslog nogle af de højtstående embedsmænd i CIA, at sprængning af rørledningen "ikke længere kunne betragtes som en skjult mulighed, fordi præsidenten lige har meddelt, at vi vidste, hvordan det skulle gøres."

Planen om at sprænge Nord Stream 1 og 2 i luften blev pludselig nedgraderet fra en hemmelig operation, der krævede, at Kongressen skulle informeres, til en, der blev anset for at være en højt klassificeret efterretningsoperation med amerikansk militær støtte. I henhold til loven forklarede kilden: "Der var ikke længere et lovkrav om at rapportere operationen til Kongressen. Det eneste, de skulle gøre nu, er bare at gøre det - men det skulle stadig være hemmeligt. Russerne har super overvågning af Østersøen."

Agenturets arbejdsgruppemedlemmer havde ingen direkte kontakt med Det Hvide Hus og var ivrige efter at finde ud af, om præsidenten mente, hvad han havde sagt – det vil sige, om missionen nu var en realitet. Kilden huskede: "Bill Burns kommer tilbage og siger: 'Gør det'."

Den norske flåde var hurtige til at finde det rigtige sted, på det lave vand et par kilometer fra Danmarks Bornholm . . ."

OPERATIONEN

Norge var det perfekte sted at basere missionen.

I de seneste par år med øst-vest krise har det amerikanske militær udvidet sin tilstedeværelse i Norge enormt, hvis vestlige grænse løber 1.400 miles langs det nordlige Atlanterhav og smelter sammen over polarcirklen med Rusland. Pentagon har skabt højtlønnede job og kontrakter, midt i nogle lokale kontroverser, ved at investere hundredvis af millioner af dollars for at opgradere og udvide den amerikanske flåde og luftvåbens faciliteter i Norge. De nye værker omfattede, vigtigst af alt, en avanceret syntetisk blænderadar langt oppe nordpå, der var i stand til at trænge dybt ind i Rusland og kom online, netop som det amerikanske efterretningssamfund mistede adgangen til en række langdistance lyttesider inde i Kina.

En nyrenoveret amerikansk ubådsbase, som havde været under opførelse i årevis, var blevet operationel, og flere amerikanske ubåde var nu i stand til at arbejde tæt sammen med deres norske kolleger for at overvåge og udspionere en større russisk atomskanse 250 miles mod øst, på Kola halvøen. Amerika har også enormt udvidet en norsk luftbase i nord og leveret en flåde af Boeing-byggede P8 Poseidon-patroljefly til det norske luftvåben for at styrke sin langdistancespionage mod Rusland.

Til gengæld gjorde den norske regering liberale og nogle moderate vrede i sit parlament i november sidste år ved at vedtage den supplerende forsvarssamarbejdsaftale (SDCA). I henhold til den nye aftale vil det amerikanske retssystem have jurisdiktion i visse "aftalte områder" i Norden over amerikanske soldater anklaget for forbrydelser uden for basen, såvel som over de norske statsborgere, der er anklaget eller mistænkt for at blande sig i arbejdet på basen.

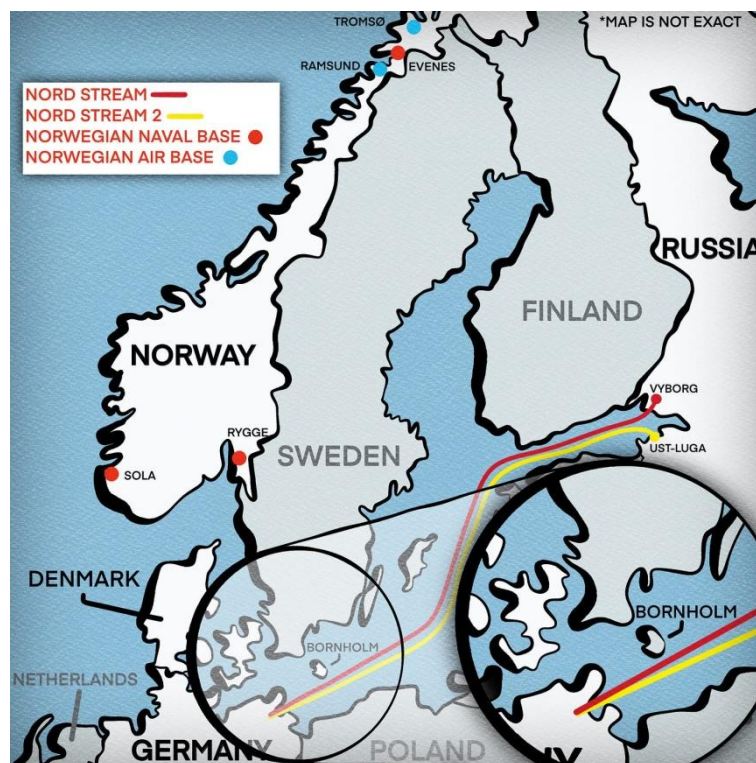
Norge var en af de oprindelige underskrivere af NATO-traktaten i 1949, i de tidlige dage af den kolde krig. I dag er NATO's generalsekretær Jens Stoltenberg, en engageret antikommunist, som fungerede som Norges statsminister i otte år, inden han i 2014 flyttede til sin høje NATO-post med amerikansk opbakning. Han var en hardliner i alt mod Putin og Rusland, og havde samarbejdet med den amerikanske efterretningstjeneste siden Vietnamkrigen. Han har været i fuld tillid siden. "Han er handsken, der passer til den amerikanske hånd," sagde kilden.

Tilbage i Washington vidste planlæggere, at de skulle til Norge. "De hadede russerne, og den norske flåde var fuld af fremragende søfolk og dykkere, som havde generationers erfaring med yderst profitabel dybhavsolie- og gasefterforskning," sagde kilden. De kunne også have tillid til at holde missionen hemmelig.

(Nordmændene kan også have haft andre interesser. Ødelæggelsen af Nord Stream – hvis amerikanerne kunne klare det – ville give Norge mulighed for at sælge langt mere af sin egen naturgas til Europa.)

Engang i marts fløj et par medlemmer af holdet til Norge for at mødes med den norske efterretningstjeneste og flåde. Et af de centrale spørgsmål var, hvor præcist i Østersøen var det bedste sted at plante sprængstofferne. Nord Stream 1 og 2, hver med to sæt rørledninger, blev adskilt meget af vejen med lidt mere end en kilometer, i strækningen til havnen i Greifswald i det fjerne nordøstlige Tyskland.

Den norske flåde var hurtig til at finde det rigtige sted, i det lave vand i Østersøen nogle få kilometer fra Danmarks Bornholm. Rørledningerne løb mere end en kilometer fra hinanden langs en havbund, der kun var 260 fod dyb. Det ville være et godt stykke inden for rækkevidden af dykkerne, som opererer fra en norsk Alta-klasse minejæger, der ville dykke med en blanding af ilt, nitrogen og helium, der strømmede fra deres tanke, og plante formede C4-ladninger på de fire rørledninger med et dække af beskyttende beton. Det ville være kedeligt, tidskrævende og farligt arbejde, men farvandet ud for Bornholm havde en anden fordel: Der var ingen store tidevandsstrømme, hvilket ville have gjort opgaven med at dykke meget vanskeligere.

Efter lidt research gik amerikanerne "all in".

På dette tidspunkt kom flådens obskure dybdedykkergruppe i Panama City igen i spil. Dybhavsskolerne i Panama City, hvis praktikanter deltog i Ivy Bells, ses som et uønsket dødvande af elitekandidaterne fra Naval Academy i Annapolis, som typisk søger æren af at blive tildelt en Seal, jagerpilot eller ubådsfartøjer. Hvis man skal blive en "Sort Sko" - det vil sige medlem af den mindre ønskværdige overfladeskibskommando - er der altid mindst pligtarbejde på en destroyer, krydser eller

amfibieskib. Den mindst glamourøse af alle er minekrigsførelse. Dens dykkere optræder aldrig i Hollywood-film eller på forsiden af populære magasiner.

“De bedste dykkere med dybe dykkerkvalifikationer er et stramt fællesskab, og kun de allerbedste bliver rekrutteret til operationer og bedt om at være forberedt på at blive indkaldt til CIA i Washington,” sagde kilden.

Nordmændene og amerikanerne havde en placering og de operative folk der skulle til, men der var en anden bekymring: enhver usædvanlig undervandsaktivitet i farvandet ud for Bornholm kunne tiltrække den svenske eller danske flådes opmærksomhed, som kunne rapportere det.

Danmark havde også været en af de oprindelige NATO-underskrivere og var kendt i efterretningssamfundet for sine særlige bånd til Storbritannien. Sverige havde ansøgt om medlemskab af NATO og havde demonstreret sin store dygtighed i at styre sine undervandslyd- og magnetiske sensorsystemer, der med succes sporede russiske ubåde, der lejlighedsvis ville dukke op i fjerntliggende farvande i den svenske skærgård og blive tvunget til overfladen.

Nordmændene sluttede sig til amerikanerne og insisterede på, at nogle højtstående embedsmænd i Danmark og Sverige skulle orienteres i generelle vendinger om mulig dykkeraktivitet i området. På den måde kunne én højere oppe gribe ind og holde en rapport uden for kommandovejen og dermed isolere rørledningsdriften. "Hvad de fik at vide, og hvad de vidste, var bevidst anderledes," fortalte kilden til mig. (Den norske ambassade, der blev bedt om at kommentere denne historie, reagerede ikke.)

Nordmændene var nøglen til at løse andre forhindringer. Den russiske flåde var kendt for at besidde overvågningsteknologi, der var i stand til at spotte og udløse undervandsminer. De amerikanske sprængladninger skulle camoufleres på en måde, der ville få dem til at fremstå for det russiske system som en del af den naturlige baggrund - noget, der krævede tilpasning til vandets specifikke saltholdighed. Nordmændene havde et fix.

Nordmændene havde også en løsning på det afgørende spørgsmål om, hvornår operationen skulle finde sted. Hver juni måned, i de sidste 21 år, har den amerikanske sjette flåde, hvis flagskib er baseret i Gaeta, Italien, syd for Rom, sponsoreret en større NATO-øvelse i Østersøen, der involverer snesevis af allierede skibe i hele regionen. Den nuværende øvelse, der blev afholdt i juni, ville blive kendt som Baltic Operations 22 eller BALTOPS 22. Nordmændene foreslog, at dette ville være det ideelle dække til at plante minerne.

Amerikanerne leverede et vigtigt element: de overbeviste sjette flådeplanlæggere om at tilføje en forsknings- og udviklingsøvelse til programmet. Øvelsen, som blev offentliggjort af flåden, involverede den sjette flåde i samarbejde med flådens "forsknings- og krigsførelsescentre."

Begivenheden til søs vil blive afholdt ud for Bornholms ø og involvere NATO-hold af dykkere, der planter miner, med konkurrerende hold, der bruger den nyeste undervandsteknologi til at finde og ødelægge dem.

Det var både en nyttig øvelse og genialt omslag. Panama City-drengene ville gøre deres ting, og C4-sprængstofferne ville være på plads ved udgangen af BALTOPS22, med en 48-timers timer tilknyttet. Alle amerikanere og nordmænd ville for længst være væk ved den første eksplosion.

Dagene var ved at tælle ned. "Uret tikkede, og vi nærmede os missionen fuldført," sagde kilden.

Og så: Washington havde andre tanker. Bomberne ville stadig blive plantet under BALTOPS, men Det Hvide Hus bekymrede sig om, at et to-dages vindue til deres detonation ville være for tæt på slutningen af øvelsen, og det ville være indlysende, at Amerika havde været involveret.

I stedet havde Det Hvide Hus en ny anmodning: "Kan fyrene i marken finde på en måde at sprænge rørledninger senere på kommando?"

Nogle medlemmer af planlægningsteamet var vrede og frustrerede over præsidentens tilsyneladende ubeslutsomhed. Panama City-dykkerne havde gentagne gange øvet sig i at plante C4'eren på rørledninger, som de ville under BALTOPS, men nu måtte holdet i Norge finde på en måde at give Biden, hvad han ønskede - muligheden for at udstede en vellykket eksekveringsordre efter eget valg.

At blive pålagt en vilkårlig ændring i sidste øjeblik var noget, CIA var vant til at styre. Men det fornyede også de bekymringer, nogle delte over nødvendigheden og lovligheden af hele operationen.

Præsidentens hemmelige ordrer fremkaldte også CIA's dilemma i Vietnamkrigstiden, da præsident Johnson, konfronteret med voksende anti-Vietnamkrigsstemning, beordrede agenturet til at overtræde dets charter – som specifikt forhindrede det i at operere inde i Amerika – ved at spionere på antikrigsledere for at afgøre, om de blev kontrolleret af det kommunistiske Rusland.

Agenturet indvilligede i sidste ende, og gennem 1970'erne blev det klart, hvor langt det havde været villig til at gå. Der var efterfølgende afsløringer i kølvandet på Watergate-skandalerne om agenturets spionage mod amerikanske borgere, dets involvering i mordet på udenlandske ledere og dets underminering af Salvador Allendes socialistiske regering.

Disse afsløringer førte til en dramatisk række af høringer i midten af 1970'erne i Senatet, ledet af Frank Church of Idaho, der gjorde det klart, at Richard Helms, agenturets direktør på det tidspunkt, accepterede, at han havde en forpligtelse til at gøre, hvad Præsident ønskede, selvom det betød at han måtte overtræde loven.

I en upubliceret, lukket vidnesbyrd forklarede Helms bedrøvet, at "du har næsten en ubesmittet undfangelse, når du gør noget" under hemmelige ordrer fra en præsident. "Uanset om det er rigtigt, at du skal gøre det, eller forkert, at du skal gøre det, arbejder [CIA] under andre regler og grundregler end nogen anden del af regeringen." Han fortalte i det væsentlige senatorerne, at han som leder af CIA forstod, at han havde arbejdet for kronen og ikke forfatningen.

Amerikanerne på arbejde i Norge opererede under samme dynamik og begyndte pligtskyldigt at arbejde på det nye problem - hvordan man fjernetonerer C4-sprængstofferne på Bidens ordre. Det var en meget mere krævende opgave, end dem i Washington forstod. Der var ingen viden for holdet i Norge om, hvornår præsidenten kunne trykke på knappen. Ville det være om et par uger, om mange måneder eller om et halvt år eller længere?

C4'en knyttet til rørledningerne ville blive udløst af en sonarbølge, der blev kastet fra et fly med kort varsel, men proceduren involverede den mest avancerede signalbehandlingsteknologi. Når først de er på plads, kan de forsinkede timing-enheder, der er knyttet til enhver af de fire rørledninger, ved et uheld blive udløst af den komplekse blanding af havbaggrundsstøj i hele den stærkt trafikerede Østersø - fra nære og fjerne skibe, undervandsboringer, seismiske hændelser, bølger og endda havet skabninger. For at undgå dette ville ekkolodsbøjen, når den først var på plads, udsende en sekvens af unikke lavfrekvente tonale lyde - meget som dem, der udsendes af en fløjte eller et klaver - som ville blive genkendt af timing-enheden og efter forudindstillede timer af forsinkelse, udløser sprængstofferne.

Den 26. september 2022 foretog et P8-overvågningsfly fra den norske flåde en tilsyneladende rutinemæssig flyvning og kastede en sonarbølge. Signalet spredte sig under vandet, i første omgang til Nord Stream 2 og derefter videre til Nord Stream 1. Få timer senere blev de højdrevne C4-sprængstoffer udløst, og tre af de fire rørledninger blev sat ud af drift. Inden for få minutter kunne man se puljer af metangas, der forblev i de lukkede rørledninger, sprede sig på vandoverfladen, og verden fandt ud af, at noget irreversibelt havde fundet sted.

FALDE UD

Umiddelbart efter rørledningsbombningen behandlede de amerikanske medier det som et uløst mysterium. Rusland blev gentagne gange citeret som en sandsynlig synder, ansporet af beregnede lækager fra Det Hvide Hus - men uden nogensinde at etablere et klart motiv for en sådan selvsabotagehandling, ud over simpel gengældelse. Et par måneder senere, da det kom frem, at russiske myndigheder stille og roligt havde fået estimater for omkostningerne til at reparere rørledningerne, beskrev New York Times nyheden som "komplicerende teorier om, hvem der stod bag" angrebet. Ingen større amerikansk avis gravede i de tidligere trusler mod rørledningerne fra Biden og vicestatsminister Nuland.

Selvom det aldrig var klart, hvorfor Rusland ville forsøge at ødelægge sin egen lukrative pipeline, kom en mere sigende begrundelse for præsidentens handling fra udenrigsminister Blinken.

Adspurgt på et pressemøde i september sidste år om konsekvenserne af den forværrede energikrise i Vesteuropa, beskrev Blinken øjeblikket som potentielt godt:

"Det er en fantastisk mulighed for én gang for alle at fjerne afhængigheden af russisk energi og dermed fjerne Vladimir Putins energi fra våbenskabelse som et middel til at fremme hans imperiale design. Det er meget vigtigt, og det giver en enorm strategisk mulighed for de kommende år, men i mellemtiden er vi fast besluttet på at gøre alt, hvad vi overhovedet kan for at sikre, at konsekvenserne af alt dette ikke bæres af borgerne i vores lande, eller for den sags skyld, jorden rundt."

For nylig udtrykte Victoria Nuland tilfredshed med nedlæggelsen af den nyeste af rørledningerne. Hun vidnede ved en høring i Senatets Udenrigskomiteé i slutningen af januar og fortalte senator Ted Cruz: "Ligesom dig er jeg, og jeg tror, at administrationen også er meget glad for at vide, at Nord Stream 2 nu, som du vil sige, er en metalstykke på bunden af havet."

Kilden havde et meget mere jævnt billede af Bidens beslutning om at sabotere mere end 1500 miles af Gazprom-rørledningen, da vinteren nærmede sig. "Nå," sagde han og talte om præsidenten, "jeg må indrømme, at fyren har et par bolde. Han sagde, at han ville gøre det, og han gjorde det."

På spørgsmålet om, hvorfor han troede, at russerne undlod at reagere, sagde han kynisk: "Måske vil de have evnen til at gøre de samme ting, som USA gjorde."

"Det var en smuk forsidehistorie," fortsatte han. "Bag var en hemmelig operation, der placerede eksperter på området og udstyr, der opererede på et hemmeligt signal."

"Den eneste fejl var beslutningen om at gøre det."